

Čtenáři:

Nápad na *Maximum Ride* vzešel z mých předešlých knih nazvaných *Když fouká vítr* a *Dům u jezera*, v nichž také vystupuje postava jménem Maxi, která utíká z naprosto příšerné Školy. Tím většina podobností končí. Maxi a další děti v *Maximum Ride* nejsou tatáž Maxi a děti vystupující v oněch dvou knihách. V *Maximum Ride* nehrají žádnou roli ani Franni a Kit. Doufám, že i přesto se vám bude tahle jízda líbit.

VAROVÁNÍ

Pokud se odvažujete číst tento příběh,
stáváte se součástí Experimentu.
Vím, že to zní trochu tajuplně - ale víc
prozatím říct nemůžu.

Maxi

Prolog

Blahopřeji. Skutečnost, že čtete tyto řádky, znamená, že jste učinili obrovský krok k tomu, abyste přežili do svých dalších narozenin. Ano, vy, co tu stojíte a listujete těmito stránkami. *Neodkládejte tu knihu.* Myslím to smrtelně vážně – mohl by na tom záviset váš život.

Toto je můj příběh, příběh mé rodiny, ale stejně snadno by to mohl být i příběh váš. Jsme v tom všichni; to mi věřte.

Nikdy jsem nic takového nedělala, takže do toho prostě skočím rovnýma nohama a vy se pokusíte udržet se mnou tempo.

Dobrá. Jmenuji se Maxi. Je mi čtrnáct. Žiju se svou rodinou, kterou tvoří pět dětí. Sice to nejsou mí pokrevní příbuzní, ale přesto je to každým coulem moje rodina.

Jsme – jak bych to řekla, jsme tak nějak zázrační. Nechci, aby to znělo příliš nabubřele, ale něco, jako jsme my, jste v životě neviděli.

V podstatě jsme docela v pohodě, slušní a chytrí – ale v žádném ohledu „obyčejní“. Všech nás šest – já, Tesák, Iggy, Brepta, Pšouk a Andílka – bylo záměrně vytvořeno těmi nejzvrhlejšími, nejpříšernějšími „vědci“, které si vůbec dokážete představit. Stvořili nás v rámci experimentu. Experimentu, po němž jsme byli lidmi už jen z 98 procent. A ta zbylá dvě procenta mají obrovský význam, to mi věřte.

Vyrostli jsme ve vědecké laboratoři–vězení zvaném Škola, v klecích jako laboratorní krysy. Vážně mě udivuje, že vůbec umíme myslet nebo mluvit. Ale umíme to – a kromě toho ještě mnoho jiného.

Kromě nás probíhal ještě jeden Školní experiment, který se rozvinul podobně jako ten náš. Vznikli z něj zčásti lidi, zčásti vlci – hotoví dravci. Říká se jim Likvidátoři. Jsou drsní, chytrí a těžko zvladatelní. Vypadají jako lidé, ale když chtějí, doká-

žou se proměnit ve vlkodlaky včetně srsti, tesáků a drápů. Škola je používá jako ochranku, policejní sbor – a katy.

Pro ně jsme šestice pohyblivých terčů – kořist natolik chytrá, aby je bavilo po ní jít. V podstatě nás chtějí roztrhat na kusy. A postarat se, aby se o nás nikdy nedozvěděl svět.

Ale já se k smrti ještě nechystám. Vyprávím vám přece svůj příběh.

Mohl by být o vás – nebo o vašich dětech. Když ne dnes, tak brzy. Takže prosím, moc a moc prosím, berte to vážně. Tím, že vám to vyprávím, riskuju všechno, na čem záleží – ale vy to musíte vědět.

Čtěte dál – nedovolte nikomu, aby vás zastavil.

-Maxi

A moje rodina: Tesák, Iggy, Brepta, Pšouk a Andílka.
Vítejte v naší noční můře.

ČÁST PRVNÍ

VYDĚŠENÉ
HEJNO

Maximum
RIDE

Čelíte-li bezprostřednímu nebezpečí smrti, je vážně zvláštní, jak se všechno ostatní rázem dostane do správné perspektivy. Vezměte si třeba tenhle okamžik.

Utíkej! No tak, utíkej! Víš, že to zvládneš.

Plnými doušky jsem hltala vzduch. Mozek mi svištěl jako cirkulárka; pádila jsem, abych si zachránila holý život. Mým jediným cílem bylo utéct. Na ničem jiném nezáleželo.

Že mám ruce rozedrané trním, kterým jsem se prohnala? No a co.

Že bosýma nohama doskakuju na každý ostrý kámen, drsný kořen, špičatou větev? Nic se neděje.

Že moje plíce žadoní o další vzduch? To zvládnou.

Jestli se tedy co nejvíc vzdálím Likvidátorům.

Jo, Likvidátoři. Mutanti: napůl lidé, napůl vlci. Obvykle ozbrojení, vždycky krvežízniví. Zrovna mě pronásledovali.

Vidíte? Tak se všechno dostává do správné perspektivy.

Utíkej. Jsi rychlejší než oni. Ty dokážeš utéct každému.

Tak daleko od Školy jsem nikdy nebyla. Netušila jsem, kde jsem. Ale ruce se mi dál míhaly podél boků, nohy se hnaly mlázím, oči v polosvětle úzkostlivě sledovaly okolí. Mohla jsem jim utéct. Mohla jsem si najít dostatečně velkou mýtinu, abych –

Ale, ne. Ale, ne. Mezi stromy se ozval úděsný štěkot honičích psů na stopě, a mně se udělalo špatně. Uměla jsem utéct lidem – uměli jsme to všichni, i Andílka, a to je jí teprv šest. Ale nikdo z nás neuměl utéct takovému psisku.

Psi, psi, ať už jste pryč, a já můžu ještě žít.

Blížili se. Lesem přede mnou problesklo kalné světlo – mýtiny? *Prosím, prosím...* mýtiny by mě zachránila.

Razila jsem si cestu mezi stromy, prudce se mi zvedala hrud', kůži mi pokrývala tenká vrstvička studeného potu.

Ano!

Ne, to ne!

Začala jsem prudce brzdit, máchala jsem rukama, šlapala jsem dozadu na kamenité půdě.

Mýtina to nebyla. Předě mnou byl útes, strmá skalní stěna, která se řítíla dlouhé desítky metrů na nedozírné dno.

Za sebou jsem měla les plný slintajících psů a šílené Likvidátory s pistolemi.

Obě možnosti nestály za nic.

Psiska vzrušeně štěkala – objevili svoji kořist: mě.

Shlédla jsem z vražedného srázu.

Neměla jsem na výběr. Kdybyste byli na mém místě, udělali byste totéž.

Zavřela jsem oči, rozpažila... a vrhla se z útesu.

Likvidátoři vztekle zaječeli, psi hystericky zaštěkali a potom jsem slyšela, jak mi kolem uší sviští vzduch.

Byla to těžká pohoda, na chvílku. Usmívala jsem se.

Potom jsem se zhluboka nadechla a co nejprudčeji a nejrychleji jsem rozvinula křídla.

Rozpětí čtyři metry – světlehnědá křídla s bílými pásy a několika hnědými skvrnami jakoby pihami, opřela se do vzduchu a najednou to se mnou smýklo vzhůru, prudce, jako by se mi otevřel padák. *Vžum!*

Nezapomenout: tak prudce už je nerozvinu.

Sykla jsem a vši silou jsem máchla k zemi, pak jsem křídly máchla nahoru, pak jsem jimi máchla zase dolů.

Panebože, já *letěla* – tak jak jsem o tom vždycky snila.

Zem pod útesem zahalená stíny se pode mnou vzdalovala. Zasmála jsem se a vystřelila vzhůru, cítila jsem tlak svalů, vzduch, který mi svištěl vedlejšíím peřím, vítr, který mi sušil pot na tváři.

Vznesla jsem se kolem hrany útesu, proletěla jsem kolem vyděšených psů a rozlícených Likvidátorů.

Jeden z nich, se srstí na obličejí, s tesáky zalitými slinami, pozvedl pistoli. Na mé roztržené noční košili se objevila červená tečka světla. *Dneska ne, ty blběčku*, pomyslela jsem si a prudce zabočila na západ, aby mu do očí plných nenávisti zasvítilo slunce.

Dneska já neumřu.